

Sota tai rauha

Yhdysvaltain voitonhimon vallassa rypevä valtaluoikka on syössyt maan kamalien kauhujen, sodan hirmujen partaalle. Murhapatriootit, asetehtailijat, y. m. sodasta hyötyvät haaskalinnut riemuitsevat. Vihdoinkin on aika tulossa, jolloin saamme näyttää voittoja entistä suuremmassa määrässä, ajattelevat he. Mitä siitä, tahriintuuko voiton-saalistaminen työläisjoukkojen hurmeessa, ken siitä huolii, vaikkapa työläisperheet joutuisivatkin kurjuuden kukkuloille, isiä tapettaisiin, poikia tuhottaisiin, tyttären häpeään ajettaisiin. Vähät siitä, kunhan kultaa virtaisi haaskalintujen saaliiksi. Kultra ei haise...

Maaperää on kauan muokattu. Asevarustelua lisätty, murhvälineitä kuumeisesti valmistettu. Vielä niitä ei tarvittu tällä puolen valtamerta siinä tarkotuksessa kuin Europassa. Tähän saakka oli voittoa vielä tulossa toisellakin puolella riehuvasta murhaleikistä. Mutta vähitellen alkoi Europan puoleinen voiton-tilaisuus pienetä. Ei enää tarvittu siellä siinä määrin aseita, ampunatarpeita y. m. kuin sodan alkupuolella. Se alkoi huolestuttaa tämän maan rahasäkkejä. Jotain oli siis tehtävä.

Ryhdyttiinpä jo yrittämään rauhankin aikaansaamista. Oli pelastettava, mitä pelastettavissa oli ja mahdollisimman pian, jottei menetettäisi kaikkea. Rahamiesten äänitorvet jo huolekkaana neuvottelivat, että kestäkö sotamaitten valtojen perustat. Entäpä jos murtuu, jospa kansat tarttuisivat itse ohjaksiin.

Rauhankysymys edistyi koko pitkälle. Jo odotettiin tuloksia. Mutta kovat kolaukset saivat rauhansanomata tutea sotivien maitten taholta. Ei ollut siis toivoa rauhasta.

Kun sitten Saksa tarttui viimeiseen valttiinsa, julistamalla käytäntöön rajattoman vedenalaisen sodan, katsoi valtaluoikkamme ajan tulleen, jolloin on tilaisuus entistä suurempaan voitonriistäntään. Yhtäkkiä, kansan siihen antamatta vähäistäkään suostumusta, hallituksemme katkasi diplomaattiset suhteet Saksan kanssa. Kas Amerikan "kunnia" ja "kansallinen arvo" oli vaarassa. Ja koskihan se. Rajottuihan nyt sotatarvetehtailijain, muonavarojen valtiaitten voitot, kun ei enää vähäkään saanut kuljettaa "kunniaa", eikä "kansallista arvoa" sotiville maille, vaan oli se aina vaarassa. Olihan siis siinäkin jo syytä valtaluoikallemme panna maa sodan jalkoihin.

Kun Yhdysvallat saadaan sootaan yhtymään, niin sitä suuremmaksihan valtaluoikan saalis paisuisi. Nyt ei enää tarvitse kulettaa sotatarpeita, y. m. kauas merien taakse, vaan saadaan niistä tälläkin puolella hintaa ja vielä suuremmassa määrässä. Kilvan ovatkin jo tehtailijat ja rahamiehet tarjonneet "apuaan" tämän maan hyväksi. Tietysti hyvää maksua vastaan.

Voitonmahdollisuudet laskettiin. Ne olivat hyviä. Sodan alkuvalmistuksiin ryhdyttiin. Kun diplomaattiset suhteet Saksan kanssa katkaistiin, ei siinä kysytty edes kongressin ja valtioit-

ten lainlaatijakuntien mielipidetä. Vasta sitten, kun teko oli tehty, odotettiin niiden hyväksymistä. Ja kun maaperä oli valmiiksi muokattu, niin saihan hallitus sen.

Nyt odotetaan Saksan puolelta vain yhtä "julkista loukkausta", jotta varsinainen sota muodollisesti julistettaisiin. Sillä välin kiireisesti valmistetaan maamme työväenluokkaa murhaleikkiin ja vastaanottamaan sen hävityksen kauhistuksen, mitä sota tuo tullessaan. Europan työläisten verivirta on paisutettava vielä amerikkalaisten työläisten verellä. Mitä enemmän verta, sen suuremmat kultaläjät valtaluoalla.

Amerikan työväenluokka on kautta vuosien nukkunut. Sitä on saanut käännellä ja väänellä, nylkeä ja riistää mielinmäärin, ilman että se kokonaisuudessaan olisi oivaltanut avata silmiään. Pitääkö nähdä vielä sekkin, että se nytkin, kun koko sen olemassaolo on vaaranalaisena, kun se on sen kuilun partaalla, jonne armotta syöstään miehiä, naisia ja lapsia ja josta tulee kuulumaan alituinen kauhun valitus, kun seistään kauheimman pätsin äärellä kuin mitä mielikuvitelmat ovat helvetistä luoneet — että tälläkin hetkellä Amerikan työväenluokka nukkuu! Vieläkö se antaa valtuokan likaisten voitonpyyteitten olla määräävänä tekijänä tänäkin hetkenä, kun valtavaa historian lehteä käännetään!

Surullista, mutta totta — Amerikan työväenluokan suuren kokonaisuuden havaitsee tällä

tärkeällä hetkelläkin rypevän saamattomuuden sameassa liejussa. Katulehtien "isänmaalliset" kiihotuskirjotukset saavat onnettomia painumaan yhä syvemmälle. Vielä sadat tuhannet työläiset eivät saa karistettua silmiltään valtuokan lehdistön ja kiihotuksen luomaa valhehuntuja Amerikan "kunniasta".

Senpätakia luokkatietoisella työväestöllä on tänä vakavana hetkenä jättiläismäinen tehtävä edessään. Jos koskaan, niin nyt järjestyneellä, luokkatietoisella työväestöllä on aika nousta tositoimintaan. Väsymättömästi on ponnistettava kaikki voimat, jotta maamme koko työväenluokka osaa lausua todellisen mielipiteensä ja ymmärtää seistä päättäväisenä sen takana. Amerikan työväenluokka ei tahdo vetää sodan kauhujä niskoilleen, se on varma tosiseikka. Tämän tepsivästi julkituomiseen tarvitaan nyt erikoisesti sosialistipuolueen päättäväistä toimintaa.

Amerikan työväenluokka on herätettävä. Se on saatava jalkeille julkituomaan jokaisen työläisen sisimmän ajatuksen: **Alas sota!** Ja samalla on Amerikan työväenluokka saatava käsittämään se, että sodan vaara on aina lähellä niinkauan kuin nykyinen riistojärjestelmä on vallalla. Tunnussanaksi onkin silloin sadoista tuhansista rinoista nouseva esteitä tuntemattomana voiman riemuuhudahduksesta:

Alas sota! Alas työläisiä näännyttävä ja tappava kapitalistinen yhteiskuntajärjestelmä. Eläköön työläisten kansainvälinen solidarisuus!